

Formandens årsberetning

Trykkefrihedsselskabet af 2004's generalforsamling

lørdag, den 14. marts 2015 i Landstingssalen på Christiansborg

Velkommen til Trykkefrihedsselskabets 11. generalforsamling.

Den 12. marts 2005 - for præcis 10 år siden - holdt Trykkefrihedsselskabet sin stiftende generalforsamling i konfirmandstuen i Flødstrup præstegård.

Meget så anderledes ud dengang.

For det første var vi dengang kun 50 til stede - i dag er vi over 230. For det andet foregik generalforsamlingen under langt mere uformelle former. Der var ingen politifolk, ingen bombehunde og ingen sikkerhedsbekymringer. Jeg behøver ikke at fortælle jer, at alt er anderledes i dag. Og jeg behøver ikke at fortælle, hvad grunden er.

Der er ingen tvivl: Der er et før og efter begivenhederne 14. februar 2015.

Vi må konstatere, at det ikke længere handler om at forsvare det frie ord - det handler om at vinde det tilbage.

Omar Husseins skændselsdåd og den forudgående massakre på Charlie Hebdo har været et realitetschok for mange og dermed også en øjenåbner.

Nu gælder det om at få *åbnet* folks øjne for truslen, før folk begynder at bøje nakken for den.

Det gælder om at få folk til at forstå to ting: At det er alvor nu og at det ikke kan betale sig at give efter eftergivelsens fristelse.

For der er ingen tvivl om, at frygten er blevet en faktor. En faktor, der gør det endnu mere fristende at sige: Hvis vi bare lader være at

nævne islam ved navn, hvis vi bare lader være at invitere svenske Muhammedtegnere til landet, hvis vi bare lader være at provokere i skrift og tale- **så** kan vi få fred og slippe for attentater og overfald.

Da 1930'ernes kendteste tilhænger af appeasement, Englands premierminister Neville Chamberlain ofrede Tjekkoslaviet af hensyn fred med Hitler, sagde Winston Churchill om ham:

"Han fik valget mellem krig og vanære. Han valgte vanæren og han vil få krigen".

Det samme gælder vor tids kamp om ytringsfriheden: Vi står med valget mellem kampen og vanæren – og hvis vi vælger vanæren, får vi alligevel kampen. For Muhammeds fodsoldater indstiller selvfølgelig ikke angrebet, fordi **vi** nedlægger våbnene. Indstiller vi kampen, er der kun én ting, vi kan være sikre på: At vi taber – og taber vores frihed.

Efter 14. februar har flere organisationer, her i blandt PEN, har aflyst debatmøder om ytringsfrihed og islam pga. frygt.

Jeg er stolt af at være formand for en forening i hvis bestyrelse **ingen** - jeg gentager - **ingen** har givet udtryk for at vi i Trykkefrihedsselskabet skulle slå ind på samme vej.

Der sidder ingen tøsedrenge m/k i Trykkefrihedsselskabets bestyrelse, skal jeg hilse og sige. Det samme gælder vores hold af uundværlige hjælpere, der også er mødt op uden at mukke.

Psykologisk har jeg forståelse for, at folk i f.eks. PEN er bange, men jeg vil alligevel tillade mig at efterlyse lidt mere mandsmod.

Simpelthen fordi aflysningskursen er en fatal kurs at slå ind på. Det er en taberkurs, der kun vil give frihedens fjender blod på tanden og endnu mere vind i sejlene.

Og det er en kurs, vi i Trykkefrihedsselskabet vil holde os på **lang** afstand af. Også i fremtiden.

Hvordan vinder vi så ytringsfriheden tilbage?

Det står efterhånden klart, at det ikke **alene** gøres ved at vise mod, ved at trykke tegninger, ved at holde møder og ved at afskaffe *hate speech* paragraffer.

Det kræver noget mere håndfast til: En opstramning af udlændingepolitikken.

Så længe et folketingsflertal lader tilstrømningen af ytringsfrihedshadende udlændinge fortsætte, så længe lader det ytringsfriheden i stikken.

Det er jo et faktum, at hvis Europas grænser ikke så længe havde stået åbne for masseindvandring, havde Charlie Hebdos redaktion været i live i dag

Og havde det ikke havde været for udlændingeloven af 1983 og den deraf følgende tilstrømning havde Omar Hussein slet ikke befundet sig i Danmark lørdag d. 14. februar 2015 - og Finn Nørgaard og Dan Uzan ville ikke have ligget under mulde i dag.

Åbne grænser æder ytringsfriheden op.

Det faktum må vi prøve at få vores politikere til at forstå - og vi må prøve at få dem til at handle derefter. Det haster.

Indre anliggender: Fremgang og hyperaktivitet

Når vi fra ytringsfrihedens fremtid, vender blikket til vores egne indre anliggender, må vi konstatere, at det går godt.

Vi har for det første oplevet medlemsfremgang siden sidst og har nu ca. 1400 medlemmer.

Vi har for det andet haft en række, i alt 13, velbesøgte arrangementer der i vid udstrækning også har været dagsordensættende. Det gælder ikke mindst hele Dan Park-sagen, der optog fire møder og som kom til at dominere efterårets ytringsfrihedsdebat. Det var også Uwe Max Jensen - journalisten der er tilknyttet Trykkefrihed.dk - der åbnede hele sagen ved som den første at skrive om Park og retssagen imod ham.

Sagen er ikke helt forbi. I tirsdags blev jeg afhørt af Københavns politiet fordi flere, bl.a. partiet Kristendemokraterne og Niels Erik Hansens organisation Dokumentations og rådgivningscenteret om

racediskrimination (DRC) har anmeldt Trykkefrihedsselskabet for overtrædelse af §266b.

Tiden vil vise, om der rejses sigtelse imod mig på den konto. Skulle det ske, viser det bare, hvor vigtigt det er at få fjernet §266b.

Som I kan se af det omdelte regnskab har vores voldsomme aktivitet i det forgangne år – man kan næsten tale om hyperaktivitet – kostet penge og vi går ud af året med et pænt underskud. Heldigvis har vi en kassebeholdning af tære på. Vi fortryder det ikke. Vi mener ikke, at en eneste af aktiviteterne har været overflødig. Heller ikke Folkemødet, som hører til blandt de dyre aktiviteter. Vi anser det for er vigtigt, at Trykkefrihedsselskabet er til stede på samfundsdebattens svar på Roskildefestivalen og vi vil derfor også være repræsenteret igen i år.

Året har også budt på et møde vest for Storebælt. Det blev en stor succes og vi planlægger at gøre det til en fast - minimum årlig - tradition.

Hjemmesiden, der nu som bekendt ikke længere hedder Sappho.dk men Trykkefrihed.dk trives også og har det godt og har bl.a. nydt godt af, at vi har fået den tidligere journalist på Den Korte Avis, Asger Bonnevie tilknyttet. Sammen med redaktør Dan Ritto tager han sig især af vores ytringsfriheds-watch, Udkigsposten.

Vi har allerede planer for det kommende år. Jeg skal ikke trætte med at nævne dem alle sammen, blot fremhæve en: Vi planlægger at lave en foredragsturne ud på uddannelsesinstitutioner om ytringsfriheden og den mest vitale trussel imod den. Vi er indstillet på at invitere os selv, dvs. selv tilbyde at stille op. Skal vi vente på at gymnasielærerne sender os en invitation, kommer vi nok til at vente længe.

Vi har i år endnu mere end tidligere måttet trække på frivillige hjælpere, udover bestyrelsen. Vores faste korps af hjælpere, har ydet en utrolig indsats ved at stille op igen og igen.

Som f.eks. i sidste uge af oktober, hvor vi holdt vores egen udstilling af Dan Parks værker i et kælderlokale i Rosendahlsvej

på Østerbro.

At det overhovedet kunne lade sig, kan vi takke vores to medlemmer Lars Munktvad og Søren Højsgaard for. De satte lokalerne i Rosendahlsvej til vores disposition – og fik en masse bøvl, ja oven i købet en retssag på halsen i den forbindelse. Det fik dem ikke til at stoppe deres nødhjælpsindsats for ytringsfriheden.

Vi skylder dem stor tak. Det samme gælder alle de mennesker der meldte sig som vagter ved Park-udstillingen, bl.a. de, der i store skare fra det liberale miljø. Vi havde kunnet gennemføre udstillingen uden deres hjælp.

Endelig vil jeg gerne takke bestyrelsen for den store arbejdsindsats i det forgangne år.

Det er blevet knoklet men der har været en god korpsånd og ingen vaklen i geledderne. Jeg er da også glad for at konstatere at de fire bestyrelsesmedlemmer, der er på valg, alle genopstiller. Det samme gælder for suppleanterne.

Jeg glæder mig til samarbejdet i den nye bestyrelse. Jeg er sikker på, at vi kan se til et spændende arbejdsår, der sikkert kommer til at byde på mange overraskelser.

